

Marius Mioc

Revoluția română, explicată pentru toți

Moto: Desigur, mai există enigme: nu se știe, de pildă, ce culoare aveau ciorapii purtați de Laszlo Tokes în 16 decembrie 1989. În linii mari însă, credem istoria revoluției din Timișoara cunoscută. Se pare însă că presa dimbovițeană postrevoluționară e de altă părere și va continua să dezbată cele două mari enigme pe care le-a născocit: enigma începutului revoluției și enigma găinii care a născut pui vii.

*(din conferința de presă a asociației "17
Decembrie" din 25 august 1994)*

Ediția a 2-a

Editura Cosmopolitan Art
Timișoara

Cisnădie - jud. Sibiu (ora 18), Nădrag - jud. Timiș (ora 18,45), Alba Iulia (ora 22,30).

22 decembrie: Dimineata încep manifestări anticeaușiste la Turda (jud. Cluj), Blaj (jud. Alba), Sfântul Gheorghe (jud. Covasna) și Craiova.

La prînz Ceaușescu fuge din sediul C.C. cu elicopterul.

Seara, sub comanda nou instalatului Front al Salvării Naționale, începe lupta cu “teroriștii”.

25 decembrie: Nicolae și Elena Ceaușescu au fost executați în urma unui proces desfășurat într-o cazarmă din Tîrgoviște.

Fostul ziar PCR “Scînteia”, redenumit “Scînteia Poporului”, cheamă la luptă împotriva teroriștilor

Cuprins

<i>România în epoca Ceaușescu.....</i>	<i>3</i>
<i>Preambulul revoluției - cazul Tokes.....</i>	<i>12</i>
<i>Desfășurarea revoluției.....</i>	<i>16</i>
<i>Frontul salvării naționale.....</i>	<i>44</i>
<i>O experiență personală - revoluția după gratii.....</i>	<i>49</i>
<i>Teorii despre revoluția română.....</i>	<i>66</i>
<i>1989 - repere cronologice.....</i>	<i>72</i>

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIOC, MARIUS

Revoluția română, explicată pentru toți / Marius
Mioc. - Timișoara : Cosmopolitan-Art, 2017
Index
ISBN 978-606-988-010-4

94

Notă: Autorul disprețuiește normele ortografice ale Academiei Române și a folosit în această carte propriile sale norme ortografice. Principalele schimbări sînt folosirea lui "î" în loc de "ă", "sînt" în loc de "sunt" și a terminației "-ji" în loc de "-zi" la nume de popoare.

Copyright © Marius Mioc
Prima ediție - Editura Artpress, 2014

Tipar executat la
cosmopolitanart
OFFSET & digital

300174, Timișoara
str. Zugrav nedelcu nr.1
Tel: 0256 / 293 517
office@cosmopolitan-art.ro

România în epoca Ceaușescu

Ce a determinat mii de români să-și riște viața în lupta lor împotriva regimului comunist? este o întrebare la care cei mai tineri, care n-au trăit epoca Ceaușescu sau erau prea mici pe atunci ca să înțeleagă, nu găsesc totdeauna răspuns. O scurtă prezentare a situației din România de dinainte de revoluție e necesară.

Libertatea era inexistentă în acea perioadă. Ziarele, radioul sau televiziunea nu oglindeau decît punctul de vedere al regimului comunist. Programul de televiziune ținea doar două ore pe zi și cuprindea mai ales propagandă politică. Nu era România chiar așa săracă încît să nu-și îngăduie un program TV normal, măcar la nivel sîrbesc sau bulgăresc, dar regimul se temea că nu va putea controla în întregime ce se dă la TV. E mai lesne să controlezi o emisiune de 2 ore decît una de 20 de ore.

Pentru deținerea unei mașini de scris era nevoie de aprobare, care se dădea doar dacă se depunea la miliție o foaie dactilografiată cu toate caracterele mașinii. Autoritățile se temeau de eventuale manifeste contra regimului. Cum ar fi acceptat Ceaușescu internetul? Probabil nu l-ar fi acceptat deloc. Probabil n-ar fi acceptat nici înmulțirea computerelor, căci și cu ele se pot multiplica manifeste, mai ales dacă au imprimantă.

Cultul personalității președintelui Ceaușescu era atotprezent. Pretutindeni, la televiziune,

radio sau ziare îți lăsa comentarii despre cât de bun e președintele Ceaușescu, ce genial este dînsul, cum întreaga lume se rotește în jurul lui și cum întregul popor român își iubește președintele. În școli copiii erau învățați cîntece în care-l preamăreau pe Nicolae Ceaușescu.

Viața culturală era înăbușită de regimul politic. Era aproape imposibil să găsești ceva interesant de văzut la televiziunea română. Cenzura afecta chiar și muzica. Autoritățile respingeau unele feluri de muzică (rock, de pildă), chiar dacă textele erau inofensive din punct de vedere politic. Ca urmare, asemenea melodii erau foarte rare la radio sau TV.

Istoria era măsluită în școli și ziare. Una din direcțiile de falsificare a istoriei era creșterea rolului partidului comunist și al președintelui Ceaușescu în anumite evenimente istorice. Cărțile vechi nu erau disponibile la biblioteci decît unui cerc restrîns de inițiați care aveau aprobări speciale, tocmai pentru a nu lăsa adevărata istorie să fie cunoscută de marele public.

Chiar și literatura era cenzurată. Scriitorilor a căror operă nu dovedea “corectitudine politică” din punctul comunist de vedere li se interzicea să-și tipărească cărțile. Tălmăcirile din alte limbi erau foarte puține, și, desigur, se tălmăceau doar lucrări “corecte politic”.

Din cauza controlului strict asupra informației se găsea greu o carte bună de citit sau un film bun de văzut, chiar și despre subiecte nelegate de politică.

Pînă și scriitorii clasici români erau cenzurați. De pildă, o parte a scrierilor lui Mihail Eminescu - opera politică - nu era disponibilă marelui public, în ciuda recunoașterii oficiale de care se bucura poetul.

Situația economică devenea din ce în ce mai rea. În economie se dezvoltase un sistem al raportărilor false.

Propaganda vorbea numai despre rezultatele excelente ale economiei românești. În realitate, oamenii erau confrunțați cu o mulțime de lipsuri. Pentru a cumpăra lapte, de pildă, trebuia să te trezești devreme dimineața și să pierzi 1-2 ore la coadă. Nu era o problemă de bani, prețul era mic, dar numai aceia care se trezeau destul de devreme și erau dispuși să piardă 1-2 ore ajungeau la lapte. Totuși, cei care aveau relații - nomenclatura comunistă - obțineau lesne lucruri nedisponibile cetățenilor obișnuți.

Unele lipsuri deranjau însă și nomenclatura comunistă. Deseori se întrerupea electricitatea, pentru a se face economie. Asta afecta și pe unii șefi comuniști, căci nu toți locuiau în cartiere speciale, ferite de asemenea întreruperi.

Economia era sub controlul statului. Toate fabricile erau proprietate de stat. În fiecare an se întocmea un plan în care se prevedea, pentru fiecare ramură economică, ce producție trebuie realizată. Fiecare fabrică avea propriul plan de producție și trebuia să raporteze rezultatele. Însă nimeni n-avea

voie să raporteze că n-a îndeplinit planul - ar fi fost împotriva propagandei oficiale care spunea că economia românească merge excelent. Ca rezultat apăreau raportările false.

Să zicem că o fabrică avea de produs, conform planului, 1000 de mașini. Producția reală era 500, dar se raportau 1200. Apoi ziarele scriau: "uitați-vă la fabrica asta, ce exemplu de eficiență a economiei socialiste! Produce chiar mai mult decât a fost plănuit!". Iar directorul fabricii era promovat pentru rezultatele sale.

Din pricina sistemului de raportări false, chiar și guvernului îi lipseau datele corecte pentru a lua hotărârile potrivite. Rezultatul era înrăutățirea economiei românești.

Propaganda susținea că poporul român era fericit să aibe un asemenea conducător precum Nicolae Ceaușescu. Întreg sistemul se bizaia pe puterea sa personală. Membrii familiei Ceaușescu aveau poziții înalte în ierarhia de partid și guvernamentală. Nevastă-sa, Elena, era declarată de propagandă "om de știință de renume mondial" și conducea Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie. Unul din frații președintelui (Ilie) era general în armată, iar altul (Nicolae Andrușă) general de securitate. Fiul său, Nicu, conducea județul Sibiu. Cuvintele lui Ceaușescu erau considerate mai importante chiar decât dogmele comuniste. Pentru propagandă, ce a spus Ceaușescu era mai important decât ce a spus Karl Marx.

Cînd se organizau alegeri, rezultatele oficiale erau că guvernul a primit 99% din voturi. Partidul Comunist era singurul existent. Chiar dacă pentru un loc în parlament erau doi sau mai mulți candidați, programul lor era identic: ce minunat e președintele Nicolae Ceaușescu și nevastă-sa Elena (spre sfîrșitul dictaturii lui Ceaușescu era o necesitate pentru funcționarii comuniști de rang înalt să laude în cuvîntările lor nu numai pe președinte dar și pe nevastă-sa).

O metodă eficace de păstrare a controlului asupra societății era prin locurile de muncă. Oricine voia o slujbă mai bună trebuia să fie membru al partidului comunist. Ca urmare, mulți s-au înscris în partid din motive oportuniste, fără să creadă în ideologia comunistă. În timpul revoluției, printre cei care au luptat contra regimului, au fost și membri ai partidului comunist.

Din totalul de 23 de milioane de cetățeni români, peste 3 milioane erau membri ai partidului comunist.

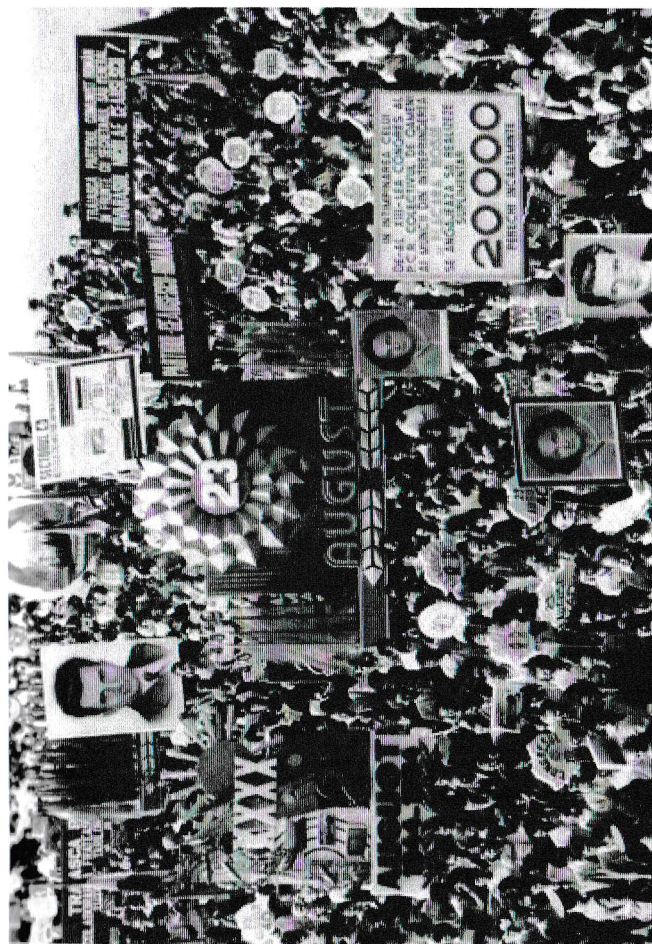
Cum economia României era controlată de stat, aproape orice loc de muncă era sub controlul guvernului. Într-o economie de piață, cineva care a intrat în conflict cu șeful are posibilitatea să-și găsească altundeva o slujbă mai bună. În comunism, guvernul controlează tot. O persoană aflată pe "lista neagră" a autorităților n-are nici o șansă să găsească o slujbă bună, indiferent de capacitățile sale

profesionale. Pentru a intra în conflict cu autoritățile nu era necesar să critici deschis politica acestora. Era destul să eviți participarea la demonstrațiile pro-guvernamentale (din cînd în cînd Partidul Comunist organiza demonstrații de masă pentru a arăta străinătății ce susținere formidabilă are în rîndul populației).

Cînd Gorbaciov a început politica de liberalizare în Uniunea Sovietică, mass-media românească n-a menționat nimic despre asta. Pentru ziarele românești, nimic deosebit nu se întîmpla în Uniunea Sovietică.

Un banc românesc din perioada comunistă: Dumnezeu a hotărît să-l trimită pe Napoleon înapoi pe Pămînt. Acesta a vizitat trei țări: SUA, URSS și România. După vizita sa în SUA, Napoleon a fost întrebat: ce ți-a plăcut cel mai mult în America? Răspunsul său a fost: Armata. Dacă aș fi avut o armată precum cea americană, n-aș fi pierdut bătălia de la Waterloo! După vizita sa în URSS, aceeași întrebare. Răspunsul: Cel mai mult în URSS mi-a plăcut KGB-ul. Dacă aș fi avut niște servicii secrete precum KGB-ul, n-aș mai fi pierdut bătălia de la Waterloo! După vizita în România, răspunsul lui Napoleon a fost: cel mai bun lucru în România este presa. Dacă aș fi avut o presă precum cea românească, nimeni n-ar fi observat că am pierdut bătălia de la Waterloo!

Nici o mențiune nu s-a făcut în presa românească despre căderea zidului Berlinului.

Adunare populară organizată de autoritățile comuniste (foto Muzeul Național de Istorie al României)